

— Това е самата истина.

Испанецътъ пламна. Мургавето му лице се изпълни съ тъмна, гъста кръвъ.

— Вие нѣма да сторите това, мадамъ. Азъ нѣма да допусна да бѣда оклеветенъ несправедливо предъ конси-сторията.

Мария се изправи. Кардиналътъ сжщо скочи.

— Монсенъоръ... Преди всичко, вие нѣма да бѣдете оклеветенъ, защото всички оплаквания въ посланието стговарятъ на истината. И второ, за последенъ пжтъ ви предупреждавамъ, че нѣма да допусна изселването на нашитѣ лоялни поданици, поради вашитѣ излишни строгости. Не по този начинъ гърцитѣ ще се привлѣкатъ къмъ Римската църква. Съ насилие никога нищо не се постига. Дайте имъ време. То ще работи въ наша полза. А посланието на ромейтѣ още утре ще замине съ една венецианска галера за Римъ. Защото азъ дадохъ вече обещанието си.

Кардиналъ Пелагиусъ прехапа устни. Задъ полузакрититѣ му клепки трепна зловецъ огънь. Той бавно сложи ржка на гърдитѣ си, леко се поклони.

Мария остана права и неподвижна край масата на василевситѣ.

Следъ-обѣдътъ, придружена отъ Иоланта и Адель, тя посети болницата, основана презъ първата половина на 12 вѣкъ, отъ императоръ Иоанъ Комнинъ. На входа я посрещнаха двамата началници лѣкари, заедно съ всички жени помощници и прислужници. Мория обиколи вслчки отдѣления, разпита болнитѣ какъ ги гледатъ и лѣкуватъ, дали сж доволни отъ храната и чистотата, дали иматъ нѣкакви желаня да изкажатъ... Тя се спираше край леглата на тежко болнитѣ, слагаше милостива дѣсница по пламналитѣ имъ чела, насърдчаваше и утешаваше. За всѣкого имаше, освенъ скжплъ даръ, и блага дума. Нѣкои се осмѣляваха и цѣлуваха тънката, хубава ржка, изричайки благословии.

Отъ съседното старопиталище бѣ пренесена една млада жена, която изживѣваше последнитѣ си дни. Намѣ-